

ни помысли. Тя ми е станѣла, господже моя, за четири хыледы франга, цѣлы.

Вѣрвамъ го това; защото моята бѣше ми станѣла за петъ хыледы франга, на едно съ тигрышкѣтъ кожѣ за въ краката, койѣто бѣхъ купила за петстотинъ франга.

— Колкото за туй, подѣе рѣчь, г-жа Сенгастъ, азъ го примыслихъ, защото подновихъ мобилитъ си (постелкытъ и окычваніето на кѣщѣтъ), а знаете колко иждивяза нѣкой за губерчета, келимы, завѣсы и привѣсы; цѣлы петнадесеть хыледы франговце бройхъ. Ще ми кажете че сж твърдѣ много за въ кѣтътъ на една область дѣто смы затѣжтены тукъ; наистинѣ. . . . . Но катомъ всички ти ся кланятъ, трѣба и ты да покажешъ че си достойна да ти ся кланятъ, а пакъ знаешъ, господже, че ный обычаи да ны почитать.

— Че кой не обыча да го почитать? обычаи не ами и прѣобычаи, а пакъ сегышнійтъ свѣтъ не почита чловѣка освѣнь спорѣдъ имотѣтъ му; колкото пары ты виждать че имашъ толкозъ и почетъ ти отдавать. Колкото за мене, азъ ся радувамъ защото не мя почитать, катомъ си наумявамъ че ако да съмъ и сега каквото бѣхъ едно врѣме, всички тѣзи които ма прѣзирать днесъ, щѣхъ да ми ся кланятъ.

— Освѣнь мене, извыка докторѣтъ и скочи отведиѣжъ. И сто миліона доходъ да имахте, давамъ думѣтъ на честиѣтъ си, че нѣмаше да вы